

[Mr. Chairman]

[23rd March 1960]

Sri K. T. Kosalram.

,, B. K. Nallaswami.

,, K. M. Ramasamy Gounder.

,, S. Natarajan.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, six, I hereby declare them to have been duly elected to the House Committee.

In addition to the above, under rule 171 (1) of the Madras Council Rules, I nominate the following two Members to be Members of the said Committee :—

Sri M. Seshachariar.

Srimathi K. B. Sundarambal.

The Deputy Chairman of the Council shall be the Chairman of the Committee.

(2) ELECTION OF A MEMBER TO THE BOARD OF INDUSTRIES.

Mr. CHAIRMAN : I have also to announce to the House that Srimathi Jothi Vencatachellum is the only candidate duly nominated for election to the Board of Industries. As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, one, I hereby declare her to have been duly elected to the Board of Industries.

IV.—DISCUSSION ON THE FINAL SUPPLEMENTARY STATEMENT OF EXPENDITURE FOR 1959-60.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : கனம் தலைவர் அவர்களே, எவ்வொரு வருடமும் கல்விக்காக உபரி மான்யத்தில் ஒரு திட்டமும் இல்லையே என்று நான் வருந்துவது உண்டு. அப்படி வருந்தாவதற்கு இந்த வருடம் இடமில்லை. இந்த வருடம் உப-மான்யமாக 1 கோடியே 14 லட்சத்தி சொச்சம் ரூபாய் கல்விக்காகக் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒரு கோடி 14 லட்சம் ரூபாய் எப்படிச் செலவிடப்படப் போகிறது, அல்லது செலவிடப்பட்டு விட்டது முக்கால்வாசி என்பதைப்பற்றிதான் இப்பொழுது கேள்வி. இதைப் பார்க்கால், அதிகப்படி, அரம்பப் பள்ளி வைப்பதற்காக டிரெயினிங் ஸ்கூல்களில் வேண்டிய உபாத்தியாயர்களை நியமிக்கவும் அந்த ஸ்கூல்களை நடத்திச் செல்வதற்காகவும் இந்த உபரி மான்யத்தில் பணம் கோரப்பட்டிருக்கிறது. கனம் அங்கக்கினர்கள் அறிந்த விஷயம்: அரம்பப் பள்ளிகளில் 85,000 ஆசிரியர்கள் போகாமான வசதிகள் இன்றி கஷ்டப்படுகிறார்கள். அப்படியிருக்கும்போது ஆரம்பப் பள்ளிகளின் கட்டாயக் கல்வித் திட்டப்படி, மூன்றாவது ஹந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குள், எல்லாக் குழந்தைகளையும் சேர்க்க வேண்டுமென்ற திட்டம் இருப்பதால், டிரெயினிங் ஸ்கூல்களில் அதிகப்படியான உபாத்தியாயர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதற்காக நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பட்டினிப் பட்டாளமாகவுள்ள ஆசிரியர் எண்ணிக்கையை உயர்த்தும்படி செய்வதற்கு முன் திட்டக் காலக்கிலாவது இந்த ஆசிரியர்களின் நிலையை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

23rd March 1960] [Sri G. Krishnamoorthy]

பகல் உணவு கொடுப்பதாலோ, பள்ளிச் சீரமைப்புத் திட்டம் மூலம் பள்ளிக்கு வேண்டிய சாமான்கள் சம்பாதிப்பதாலோ, அவர்களுடைய நிலை உயராது. எதைச் சம்பாதித்து வைத்தாலும் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு இருக்கும் கட்டிடங்களும் நன்றாக இருக்கும். பள்ளிகளில் மேஜைகள் இருக்கும், நல்ல நாற்காலிகள் இருக்கும், பெஞ்சுகள் இருக்கும், குழந்தைகளுக்கு நல்ல சாப்பாடு கொடுக்கப்படலாம், குழந்தைகள் நல்ல உடை அணிந்திருக்கலாம்; ஆனால் பள்ளி ஆசிரியர் ஒருவர் வகுப்பு அறையில் இல்லாவிட்டால், அந்தக் கிளாஸைக் கிளாஸ் என்று சொல்ல முடியுமா, அல்லது அந்தக் கட்டிடத்தைத்தான் பள்ளிக் கூடம் என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்கிறேன். நாற்பது அல்லது 50 குழந்தைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர்தான் என்ற நிலையில் இந்த உபரி மான்யத்தில் அவர் உயர்வுக்கு வகை செய்யாதது வருந்தத்தக்கதாகும்.

அடுத்தபடியாக, ஜில்லா போர்டு இதற்கு எவ்வளவு செலவழிக்கிறதோ அவ்வளவையும் கொடுப்பதற்கு, ஜில்லா போர்டுகளுக்கு முன்னாலேயே வருடத்திற்கு 3½ கோடி ரூபாய் சப்ளிடி கொடுத்துவிடுகிறார்கள். டீச்சிங் கிராண்டு அல்லது கிராக்கிப்படி என்று எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டுமோ அதைக் கொடுப்பதற்கு, அவைகளின் வரவு செலவின் வித்தியாசத்தைப் பார்த்துக் கொடுப்பதற்கு என்று 3½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இதனால் இனிமேல் ஜில்லா போர்டுப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கால தாமதம் ஆகாமல் வரும். ஆனால், பஞ்சாயத்துப் பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய நிலை என்ன என்பது தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி இந்த உபரி மானியத்திலிருந்து ஒன்றும் தெரியவில்லை. ஜில்லா போர்டு என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், அதில் முனிசிபாலிட்டி, பஞ்சாயத்துகள் சேரவில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இதைப்பற்றிக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொஞ்சம் விளக்கினால் ஆசிரியர்கள் ரொம்பவும் வந்தனம் அளிப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

பஞ்சாயத்து ஆசிரியர்களுடைய கதி வரப்போகிற புது அமைப்பில் என்ன என்பதை உணர முடியவில்லை. ஏற்கனவே இந்தச் சட்ட மன்றத்தில் இதைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன். ஏற்கெனவே பஞ்சாயத்து ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பன்னிரண்டு ரூபாய் அலவன்ஸ் பல மாதங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. இந்த நிலைமையில் ஜில்லா போர்டுக்குச் செய்தது போல், பஞ்சாயத்து ஆசிரியர்களுக்கும் செய்ய வேண்டும். அவர்களுடைய வரவு செலவுக்குள்ள வித்தியாசத்தை முன்பணமாகக் கொடுத்து, அதாவது சப்ஸிடியாகக் கொடுத்து, உதவ வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஜில்லா போர்டுகளுக்குச் செய்வது போல் செய்தால், பஞ்சாயத்துப் பள்ளிகளிலுள்ள ஆசிரியர்களுடைய நிலை கொஞ்சம் உயரும். நம் தேசத்தில் பஞ்சாயத்து இராச்சியம் வரவேண்டும் என்று தேசப்பிதா காந்திஜி சொன்னதுபோன்று இப்பொழுது வர போகிறது. அப்படிப்பட்ட பஞ்சாயத்து இராச்சியமும் வர

[Sri G. Krishnamoorthy] [23rd March 1960]

வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் அவர் சொன்னதுபோல் நிறைவேற்றுவதற்கு நாம் பஞ்சாயத்துக்களை வலுப்படுத்த வேண்டும். அந்த நிலையில் பஞ்சாயத்திலுள்ள பள்ளிகள் முதல் மாதிரிப் பள்ளிகளாக இருக்கவேண்டும். எந்த இடத்தைப் பார்த்தாலும், அது சர்க்காருடைய கிளைப் பள்ளிகளாக இருக்க வேண்டும். அப்படி அவை சர்க்காருடைய கிளைப் பள்ளிகளாகவே கருதப்பட வேண்டும். ஜில்லா போர்டுப் பள்ளிகளை எப்படி நாம் சர்க்காருடைய கிளைப் பள்ளிகளாகக் கருதுகிறோமோ, அதைப் போலவே பஞ்சாயத்துப் பள்ளிகளையும் சர்க்காருடைய கிளைப் பள்ளிகளாகவே கருத வேண்டும். அந்த நிலையில் அவர்களுக்கு உபரி மானியம் கொடுக்க முன்வர வேண்டும். அதைச் செய்வதற்கு ஜில்லா போர்டுகளுக்கு எப்படி சப்சிடி கொடுத்து உதவப்படுகிறதோ அது போலவே பஞ்சாயத்துக்களுக்கும் சப்சிடி கொடுத்து உதவ சர்க்கார் முன்வரவேண்டும். அந்த அளவில் ஆசிரியர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொடுத்தால், எவ்வளவோ நலமாக இருக்கும். ஒரே மாதிரியான நிலைக்குப் பஞ்சாயத்து ஆசிரியர்களையும் கொண்டு வரவேண்டும்.

கடைசியாக நான் சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுவது என்ன வென்றால் சாதாரணமாக உபரி மானியம் என்றால், ஒரு வருஷத்தில் என்ன திட்டம் வகுக்கப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்காமல், பிற்பாட்டு நியூ ஸ்கீம்களை எடுத்துக்கொண்டால், அந்தத் திட்டங்களுக்குச் செலவு செய்வதற்காகப் பணம் ஒதுக்கிச் செலவு செய்கிறார்கள். அப்படிச் செலவு செய்யக்கூடிய பணத்தைப் பிற்பாடு சட்டசபைக்குக் கொண்டுவந்து அதற்கு அங்கீகாரம் வாங்குகிறார்கள். அந்த நிலையில் ஒவ்வொரு வருஷமும் ஆசிரியர் சங்கங்கள் என்ன சொல்லுகின்றனவோ அது நியாயம் என்று கருதி அதைச் செலவு செய்து அதற்கு அங்கீகாரம் வாங்குவதற்குச் சட்டசபைக்கு வரவேண்டும். அதன்படி ஓரளவு அவர்களுக்கு வழிசெய்து அந்த ஆசிரியர்களுக்கு வேண்டிய வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ், மெடிகல் கன்செஷன்ஸ் முதலியவைகளுக்கு என்று உபரி மானியம் கொண்டுவந்தால், ரொம்பவும் சிலாக்கியமாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : Sir, this is the third Supplementary budget, in fact. It amounts to a sum of Rs. 39 lakhs. It is really a very big sum. Even if we take credit for certain small schemes, we should say that it is a very heavy amount in the third Supplementary Demand. No doubt, the Minister-in-charge or the Hon. the Leader of the House, who will reply to the discussion, will say that it is all due to the various developmental activities on which the Government have spent large sums of money and that because of the various development programmes that they have undertaken, the Government have had to come before the Legislature for this Supplementary Demand. Hon. Members

23rd March 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

will have to kindly remember one thing. Having spent the money on schemes which have either been completed or in the process of being completed, the Government always come before the Legislature with a *jait accompli*. Even last time, the same point was raised not only by me but also by many a Member of this House. We pointed out that the Government could have anticipated the expenditure in respect of most of the schemes much in advance. Now, when I go through the voluminous document, I hardly feel that it is a Supplementary Demand. It looks more as the usual annual Budget. Most of these schemes, construction of houses and so on, could very well have been anticipated. Because, according to financial etiquette, no scheme is taken up in the middle of a year. Unless there is dire necessity for the same, no scheme is taken up for execution in the middle of a year. In other cases, when a scheme has to be taken up and when the Minister is not sure of the cost involved, it is usual to get a token grant of Rs. 100 in the first instance and then provide for the full amount required. At least in future, I request that all such schemes might form part of the main Budget rather than including them in the Supplementary Budget and coming before the Legislature in this manner. This is a matter worth examining.

Now, let me go through a few of the items and express my views. On page 12, we find an item, 'fencing the area between the Higher Technological Institute and Raj Bhavan Estate boundary in Guindy Park Reserve Forests . . .'. A large sum has been asked for this. I would like to know why the Madras Government should incur this expenditure of a huge sum. Cannot this expenditure be borne by the Central Government? Or, will the Central Government reimburse the Madras Government in this regard? Will the Madras Government get a portion or full amount that they have spent on this item of work? I hope the Hon. Minister will be able to reply to these points.

On page 15, there is mention of an item relating to the additional appropriation required for making provision for materials purchased for the World Agricultural Fair, New Delhi. Last time when the Supplementary Demand was discussed here, you may remember, I was one of those who asked why the Government should spend a huge sum of Rs. 5 lakhs for taking part in the Exhibition. Now, having gone to New Delhi and visited the World Agricultural Fair, I really feel that the amount required for the Madras Government taking part in that Fair was quite justifiable. We were really glad to learn that the Madras Pavilion was regarded as the best among the State Pavilions. Looking at the model of the Rameswaram Temple Tower in the Pavilion, it seemed as though it had been transferred from Madras State to that place. Even the people there were very much satisfied with the way in which publicity was given about the various developmental activities undertaken by the Madras State. The amount asked for for this item, viz., Rs. 1.27 lakhs or so in this Supplementary

[Sri Mohamed Raza Khan] [23rd March 1960]

Demand cannot be considered high. What is more, we were really happy that while some of the other States which had participated in the Fair and which had not come up to the standard of the Madras Pavilion, had spent sums varying between Rs. 17 lakhs and Rs. 20 lakhs, our State had spent only a very small sum. Though the performance of the other States did not come anywhere near that of the Madras State, they had spent much larger sums. I am mentioning all this to show that whenever anything good is done by the Government, the Hon. the Leader of the House may be sure that he will have a good word about it from the Opposition on this side of the House.

I wish to refer to one item on page 17, viz., "The increase is due to the appointment of the officers and the additional staff required for the State Pay Commission which was constituted after the Budget Estimates were finalised". I am sorry the Hon. the Minister for Finance is not here now. Replying to a question, he said, 'Well, I cannot visualise when the Pay Commission will submit its Report.' I was surprised at that reply of his. Usually, whenever a Commission of this type is appointed—especially, when the Non-Gazetted Officers are interested, we are interested and the public are also interested to know what the financial implications would be—there would be the terms of reference according to which the Commission would have to submit its Report within a prescribed date. The Hon. the Leader of the House is nodding his head and I do not know whether it is in approval or disapproval of what I state. Whatever it is, I cannot simply understand a Minister replying that he cannot say when the Report will be submitted by the Commission. When a Commission is appointed, it is usual for the Government to request it to submit its Report by a specified date. It may be that in certain circumstances, the Report may be advanced or delayed by a few days. If no specific date is fixed for the presentation of its Report, the Commission may not be bothered to present the Report as early as possible. This is a very important problem and all of us are interested in this problem. Under these circumstances, I do feel that the Government will be in a position to tell us at least approximately by what date the Report will be presented by the Commission. Otherwise, the Commission could go on indefinitely. After all, it all depends upon the personnel. If they want, they could submit the Report early or else, they could delay it also. I am not casting any aspersions on the Members of the Commission. However, this important matter should be considered.

10-40
a.m.

On page 18, under the head 'Head of State, Ministers and Headquarters Staff', mention is made about the creation of a separate organisation for the independent physical verification of the stocks and stores held in the Government departments. It is really very good. After all, the expenditure involved is not much. Such of us as have had occasion to serve on the Public Accounts Committee know of several cases brought to its notice wherein

[23rd March 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

stocks were not properly maintained and where there had been pilferages and so on. Responsibility for such things could not be located because either the persons responsible were dead or retired and the persons charged with maintenance of stocks and accounts were people without adequate experience and without any knowledge of accounts. Therefore, it is a very good thing that the Government have set up a separate organisation for this job. It is worth the money spent on it. This will help us to know the stock position and the receipts and issues at any given time. Therefore, the Legislature need not grudge this small amount.

Again on the same page, there is mention about the completion of formation of panchayats in the entire State under the Madras Panchayats Act, 1958. There is a token demand for Rs. 100 under this head. We are not sure about the actual liability on this account. You will remember, Sir, the Finance Minister in his Budget speech has referred to the effect on the State's finances of the Pay Commission's recommendations that are expected and the formation of Development Councils. The Hon. the Leader of the House will do well to give some more details about the actual expenditure that will be incurred on account of formation of panchayats.

I will now go to page 27. We really approve of the efforts made by the Government and the City Police in providing Care Camp and Care Homes in the Madras City. But, unfortunately, even after these beggars are rounded up every day and sent to these Homes, you find a number of beggars in the streets. If anything, the number is increasing. This problem has to be solved. Sir, there is another Camp, somewhere in Kancheepuram, for beggars, particularly beggars suffering from diseases like leprosy, who are concentrated in areas like Mahabalipuram. Once, when I went to Mahabalipuram with the Commonwealth Parliamentary Delegation, it was really horrible to see these poor beggars going to and pestering the foreigners for alms. What sort of impression will they have of our country? If you go to Mount Road, Sir,—neither you nor the Leader of the House goes that side—You will see how foreigners are pestered by these beggars. Something should be done to solve this problem. There is no point in keeping them in the Camp or Home for a month and then letting them off, to enable them only to start their old job. That will not solve the problem.

At page 36, there is mention about a provision of Rs. 4.32 lakhs by way of grant and Rs. 4.33 lakhs by way of loan to the Corporation of Madras for supply of water to the Southern Higher Technological Institute, Guindy. As far as the loan is concerned, nothing can be said. But as far as the grant is concerned, I want to know whether the expenditure is to be met fully by the Madras Government or in share with the Central Government. I want this information because water is to be supplied to a Central institution—Southern Higher Technological Institute, Guindy.

[Sri Mohamed Raza Khan] [23rd March 1960]

There is one other matter—Capital Outlay on Irrigation—in which the Deputy Chairman in particular will be much more interested than I am. He has greater capacity to speak on this subject than myself. I refer to the Parambikulam Project in particular for which there is a Demand for Grant. Some money has already been spent. It is a difficult affair. We, Members on this side, do not wish to say anything which will embarrass the Government because these are delicate matters to be discussed by the Madras and the Kerala Governments. Of course, on the day it was announced that agreement had been reached between the two Governments on the sharing of Parambikulam waters, we felt happy. We thought that the negotiating bodies headed on the Kerala side by Mr. Sankaran Nambudripad and on our side by the Finance Minister, I believe, achieved something very great. On that occasion, I happened to be at a public meeting. Some speaker at the meeting started referring to this agreement. The Chief Minister who was there really took that person to task saying that such things should not be discussed in public. It was at Coimbatore that the meeting was held. I hope that with the capacity and the spirit of perseverance of our Ministers, particularly the Minister for Finance, who took a leading part in those negotiations, we will be able to arrive at a settlement very early. If the Minister has anything to tell the House in this matter in public interest, he can take us into confidence. If he cannot say anything again in public interest, we have no quarrel and we would welcome an early settlement.

At page 67, there are a number of items, e.g., new Industrial Estates in Katpadi and so on. For the information of my esteemed Friend, Mr. V. V. Ramaswami—I do not like to add the word 'Nadar'—I may say something is being done. I am happy that the Government of Madras, having taken note of the fact that the prosperity of the State does not depend upon heavy industries alone, have come forward with schemes to develop small-scale industries. They have taken the right step. They are doing their best at Guindy. Some time ago, some Members of Parliament happened to visit the Guindy Industrial Estate by chance just for two hours. And everyone of them expressed appreciation of the way in which the Estate was being developed. It serves as a model for other States. So, it is a thing in the right direction, and surely we will not grudge the expenditure on it. There are a number of units like service centres, etc., there. There are 100 or so of such units. There is demand for more. Initially, there was not much of demand but now we could have provision for at least 200 units. Small industrialists have found that they could just go there and start industries without much of capital. The rent is also not much. Therefore, I would suggest that it should be developed further.

At page 74, with reference to the Commissioner of Police, there are proposals to put up a number of houses in the 'Cochin House' which, I think, was purchased by the Government of

23rd March 1960]

[Sri Mohamed Raza Khan]

Madras. While on this subject, let me say that it stands to reason that this scheme should not be executed piecemeal—some houses here in the City and some in the mofussil. The Government should have a definite policy on this issue. The policy should be, within a stipulated period of time, all their officers must have houses put up by the Government. They should not be at anybody's mercy for houses, especially when it concerns the Police Department. Government must construct houses and rent them out to their own servants. If necessary, they may take a loan from the Central Government or the Life Insurance Corporation. So, there should be a definite policy. Incidentally, it will also ease the accommodation problem in the City of Madras and in the mofussil. A Police constable on sixty rupees cannot pay the rent demanded by private owners. His house-rent allowance is five rupees or so. And how can he pay a high rent? Therefore, the Government should have a plan to put up houses for them at the earliest possible time.

I know, as far as nationalisation of bus transport is concerned, it has come to stay. There is no question of going back on that. I hope it is on record that the State Transport is being run in an efficient manner. But all the same when some complaints are brought to the notice of the Hon. Minister, he should not take them amiss. I do not want to compare the work of our State Transport with that of other Transport Organisations. I am glad that the State Transport has taken up some unremunerative routes also, even though there is little traffic on these routes and there is not commensurate return. The difficulty is that a number of buses go off the road on a day. This problem has to be tackled in one way or other. This morning I snatched some time to read the speech of the Hon. the Minister for Transport in the other House yesterday. I am in entire agreement with him. But I would say to him that if some newspaper wrote an editorial about some defects in the State Transport or if some letters to the editor appear in the newspaper, we should not take them amiss and blame the Press. We must realise that it is their duty to bring to the notice of the Government the difficulties and hardship experienced by the people in not getting the bus in time and so on. 10.50 a.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I said that I received a long list of protests only when I took up a new route. If complaints come every now and then, I don't mind. I can understand them. But they come only when I take up a new route.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : I am in entire agreement with the Hon. Minister. As I said previously, there is no question of going back on nationalisation of City Transport. Let not the Hon. Minister take it amiss when he receives complaints about difficulty experienced by passengers being obliged to stand for a long time at bus stand. Imagine a passenger standing on the road near the bus stand for thirty or forty minutes and still no

[Sri Mohamed Raza Khan]

[23rd March 1960]

bus coming. The other day the hon. Member Sri Gajapathy Nayar was speaking about the difficulty experienced by him in getting a bus at Aynavaram when he wanted to go from there to some other "puram". He waits for long. He is not able to get a bus. His patience is exhausted. If he just complains, the Hon. Minister should not take it amiss. Let the Hon. Minister, Mr. Venkataraman, who is in charge of Transport, go and personally see how passengers stand for a long time to get a bus. It is no good if he goes with his retinue of departmental officers. Let him go inognito. He will see that during rush hours, hundreds of passengers are waiting to catch a bus at a bus stop. I think some officer of the labour organization, I think it is Mr. Shetty, has gone into the working of nationalized transport and submitted his Report. That Report has been kept confidential so far. I am sure in that Report he would have made some concrete proposals. Government have to take into consideration the population of the City and also the floating population. I mean the people who come on a visit to the City, when they plan the number of buses to be put on the road. If accurate statistics are taken about the floating population also and if Government afterwards put enough number of buses on the road, after accurately planning the number of buses that should ply on the road daily, they would have done a good job and others would then emulate their example.

There are many other points that I want to cover. There is a scheme called the Rental Housing Scheme which is going to be implemented by the Government of Madras and which has been sponsored by the Government of India. The hon. Member Sri V. V. Ramaswami brought a Resolution in this House some time back to the effect that something should be done with regard to the working of the City Improvement Trust. The other day the Leader of the Opposition Dr. Lakshmanaswami Mudaliar was making a reference to the houses built by the City Improvement Trust in Nandanam Colony. It is a waste. Patterns are changing now-a-days. In the City of Madras where there is limited space, there is no use of building tub-like houses. But the City Improvement Trust has built in the large space available near Nandanam Colony and in North T. Nagar near Saidapet only tub-like houses. Unfortunately, the accounts of the City Improvement Trust are not subject to the scrutiny of the Public Accounts Committee since it is an autonomous body. It is a matter between the City Improvement Trust and Government.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is not correct. The accounts of the City Improvement Trust are subject to the scrutiny of the Public Accounts Committee.

SRI MOHAMED RAZA KHAN : For the last one or two years I have been a Member of the Public Accounts Committee, and the accounts of the City Improvement Trust have not come up for scrutiny by the Committee. I stand corrected if the true position is as stated by the Hon. Minister. What I say is this. Instead of

23rd March 1960] [Sri Mohamed Raza Khan]

wasting Rs. 30 to Rs. 35 lakhs in building these tub-like houses, the City Improvement Trust could have built two-storeyed buildings in which they could have accommodated three to four times the present number. That is my point. I must say that some of the schemes which the City Improvement Trust has launched are not proper.

There is now a demand for Rs. 7 lakhs for the removal of Kanniappa Nagar slum, which is about two furongs from here. For the last six or seven years the Ministers were saying that the slum would be removed at the earliest possible time. But so far nothing has been done. It is not as if the Government do not want to remove the slums. As far as slums are concerned, the people there do not want to leave those places, once they settle there. Somehow, they have their own moorings. Asking the slum-dweller to go to Kodambakkam or some other place will not solve the problem. I hope the Hon. Minister Sri Venkataraman will agree with me that so far as clearance of slums is concerned, no slum has been cleared so far. If you take the divisions of the Madras Corporation, you will find that in each division there are one or two slums. In each slum, there are sixty to seventy families living and it is a disgusting sight to see. It is not possible to clear all slums, at least limit the number of families in a slum to thirty or forty. Let the City Improvement Trust develop large areas comprising 200 to 300 grounds, which are lying vacant, for building houses for the poor people and low income groups. Let them not launch on big schemes which cannot be properly executed.

I have many more points to cover. But the time at my disposal is short. In conclusion, I wish to say this. May be some of the demands are very necessary. But still Government should see that all the schemes come under the annual Budget and not in the Supplementary Demands one after another.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, I wish to touch briefly on one or two points.

Under the head "Elections", there is a demand for Rupees 2,68,400. I have no objection to the amount. But I would like to speak on the unsatisfactory way in which the electoral rolls are prepared. In 1958 the names of a number of teachers were there in the electoral rolls. But in the 1959 electoral roll nearly fifty per cent of them have been removed. I do not know the reason. The other day I was speaking with the Principal of the Vivekananda College, Sri Raghava Sastri. His name which was in the electoral roll of 1958 is not there in the new roll. In my own area I know that out of 70 teachers whose names were there in the electoral roll of 1958, the names of only 28 teachers are there in the new electoral roll of 1959. Many of those teachers are still in service. But their names do not find a place in the electoral roll. A supervisor comes and writes down the names. Often you find "Indramma" becomes "Kundamma" (laughter). The preparation of electoral rolls has been done in an unsatisfactory manner.

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[23rd March 1960]

So far as the Teachers' Constituency is concerned, during the years 1952 and 1954, the Collector used to send forms to heads of schools and colleges wherein they were asked to enter the names of teachers qualified for inclusion in the Teachers' Constituency and graduate teachers qualified for inclusion in the Graduates' Constituency. I wish that that procedure is followed even now so that teachers and graduate teachers may not find their names missing from the electoral rolls. In the present electoral roll the names of many teachers have been omitted.

Certain amount is demanded under another item for further expansion of education. It is for block grants to district boards for maintenance of secondary schools. Now district boards are not functioning. The Special Officers are managing them. Previously when the district boards were there, subsidies were given by Government to the extent of 50 per cent of the net cost. Now, since the whole thing has been taken over by Government, it is but proper that the whole of the net cost is met by Government. I should like to point out one more thing. When the district boards were functioning, the teachers were getting their annual increments in time and temporary teachers also used to be confirmed at the end of two or three years' service. But after the Special Officers took over the district boards and elementary schools, one is sad to find that teachers have not been confirmed for the last three or four years. No increments have been given. I should like to name two district boards in particular, viz., South Arcot District Board and Chingleput District Board. In these two district boards we find that teachers have not been confirmed after three or four years of service and that they have not got their annual increments regularly. I do not think any provision has been made in that connection. For eight years since 1951, the services of elementary school teachers of South Arcot District Board had not been regularised till last year, namely, 1959. And this Government passed an order that from 1958-59 the services of temporary teachers would be regularised. Then, I submitted a memorandum to the Government that increments should be given for past services. No order has yet been passed. If this is the way in which the teachers are treated, I am afraid very few people will come to the teaching profession hereafter.

11 a.m. As regards the opening of 26 additional sections in the basic and non-basic training schools during the current year, it is a good thing that more and more sections are opened in the schools. But have the Government satisfied themselves that these training schools are staffed by qualified people for training these teachers? Deputy Inspectors are posted as teachers in these training schools. How do the Government expect the quality of training to improve? This is a thing to be borne in mind by the Government. In our Headmasters and Teachers' Conferences we have been pleading that the training institutions should be staffed only with qualified people. Would you dare to appoint a non-medical man as a Lecturer in the Medical College or a non-engineer as a Lecturer

23rd March 1960] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

in the Engineering College? Why should one who has not got any experience in teaching be posted to a training institution? In England only teachers with at least eight years' experience in schools are posted as Lecturers and Professors in the training colleges. Why not our Government adopt that system? Here raw men are posted to the training institutions. As soon as they leave college, they are straightway appointed to these training institutions. I know of one instance. Two years back in Katpadi one who had passed M.A. was straightway appointed Lecturer in the training college. I know this order refers only to basic and non-basic training institutions. Only teachers who have had experience in schools should be appointed to these training institutions.

I do not know whether any provision is going to be made for the teaching of English in these training institutions. We are now making it obligatory to teach English even from the fifth standard. These teachers, as soon as they complete training, will go back to the primary schools evidently. From the fifth standard we must begin teaching of English. I do not know whether provision is made for the teaching of English to the trainees in these institutions.

One other thing is this. Each teacher will get a stipend of Rs. 18 a month. This sum of Rs. 18 the trainees have been getting for the last fifteen years. The cost of living has gone up three or four times. A sum of Rs. 18 is given to a secondary grade trainee. For two meals a day for one month the charge is Rs. 30. Again, most of these training institutions are in urban areas. Even to get two meals a day a trainee should spend Rs. 30 per month. Do the Government think that with Rs. 18 it is possible for any trainee to live in an urban area and do they think that it will attract the proper type of men to this profession? Only misfits are attracted and they remain for some time and leave the institution in the middle of the year. The Government have not got statistics, I know. I can give them statistics. What happens? Generally, these people remain in the training institutions for three months and then go away. The institution starts with a strength of 90 and at the end of the year the strength goes down to 70. Nearly twenty leave the institution in the course of the year. In the training colleges also the same thing happens. Therefore, I would suggest in all humility that this sum of Rs. 18 should be raised to at least Rs. 35. Let the trainees have Rs. 30 for two square meals a day and Rs. 5 for extra expenditure. Of course, even then they will have to pay room rent and other things.

I may tell you in the United Kingdom, when teachers undergo training, all expenses are borne by the Ministry of Education. Lodging charges and maintenance charges are borne by the Ministry. Money is paid for purchasing teaching aids. Excursion charges are also borne by the Ministry of Education there. And it is no wonder that the proper type of men are attracted to the

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[23rd March 1960]

profession and that the quality of education is also very high. During the period of training here, the Government do not give the trainees sufficient amount to make both ends meet.

The next thing that I would like to bring to the notice of the Government is this. They have rightly come forward for additional grant for games and athletic activities. Certainly, more attention must be paid hereafter to games and athletic activities. But, do not the Government think that this presupposes that each school should have a playground or that there should be sufficient open space for the boys and girls to go and play? The sad spectacle in the City of Madras, one has seen during the last seven or eight years, is that in all open spaces buildings have been constructed. I blame the Government for this more than anyone else. On the Island Grounds we find only a small space is left open. Most of the open spaces has been taken over by the Government. These open spaces are the lungs of the City. So long as these open spaces are not left for the children to play, any amount that is spent on games and athletic activities, I am afraid, will not be usefully spent. It is not so only in the City of Madras but it is the case in all urban areas. So, please see that the open spaces are left untouched at least hereafter. There was a proposal some years back that the Marina should be converted into a playground where boys could go and play. I do not know what happened to that proposal. But I find that a road has been constructed. I would not be surprised if within a few years buildings are put up on the sands of the Beach. There was a plot of five acres given to the Hindu High School during the regime of Rajaji. Of course, the Minister for Public Works has been kind enough to continue it. But the Corporation of Madras and the Collector have given notice that we should immediately quit that place. They want to construct a road there for holding public meetings. Children's interests are not cared for. They are not taken into consideration. But for public meetings and for big gatherings they are prepared to take away the places. This is the way in which the matter is dealt with. There is a lot of lip sympathy but in actuality we get nothing. I am heartily supporting the demand for the amount that has been set apart for games and athletic activities. Once a year we have got here in the City of Madras the State competition. It is a good feature. But, as I said, the whole thing presupposes that there must be ample playground. Please see that the open spaces are not touched. If there are open spaces, please give them to the children to play.

The next point that I should like to mention is about the Auxiliary Cadet Corps. For each cadet the Government have been paying Rs. 5 as an allowance annually for uniforms. Of course, the system has been changed now and it is proposed to give them only uniforms. It is a good thing. I do not want cash to be paid to them. I want them to be supplied with uniforms. That is a healthy change.

23rd March 1960]

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

Another thing is this. The strength of cadets has been raised from fifty to sixty. Due to raising of the strength of cadets under the same officer, the corps will become inefficient. I do not think one National Cadet Corps Officer can manage this huge number. It was originally 33-1/3 and then it was raised to 40. I do not know what is meant by raising it now from 50 to 60.

The next point that I want to mention is this. For some years the Government have not been allowing high schools to form Junior National Cadet Corps. Many high schools wanted to form this. But on account of financial stringency, the Government were not prepared to allow it. Now, the number of cadets in each school has been increased. Thereby the total number has no doubt increased. But whether the Government would allow a number of schools to have this National Cadet Corps is still a point to be considered. I would request the Government to see that nearly all schools have it. From my own experience, I can say that where there is the National Cadet Corps, there is greater discipline in the schools. Where there is the Auxiliary Cadet Corps, there is greater discipline. The boys are diverted from idling away their time. They are very eager to join the Corps. So, it is better that the Government give sufficient encouragement to the National Cadet Corps and the Auxiliary Cadet Corps.

I wish to draw the attention of the Government to one thing here. Till recently they were paying 25 nP. or four annas to each cadet per day per parade. Now they have reduced it to 19 nP. If it is 25 nP. or four annas, after two hours of hard parade, the boys can have a cup of tea and two idlis. If it is only 19 nP. or three annas, they cannot get 2 idlis and one cup of coffee or tea. They can have only one idli. Nineteen nP. is three annas. After a hard work of one hour's parade, we are giving them a grand sum of 19 nP. I think everyone must be ashamed of this. Instead of saying 'we would not give you anything; better get from your house', we are giving them this 19 nP. In this three annas, after paying for coffee, the balance left is only half an anna. The Government can say that these boys should not take coffee or that they should take only water. The Government want to encourage the National Cadet Corps by giving the cadets the grand sum of 19 nP. I would request the Government to revise this rate. Let them not be stingy in the case of the growing children. They should be properly fed. What is the use of starting so many things, when they have no money? When the Government do not give them encouragement, what generally happens is that boys initially join and later on slowly go out. If at the beginning of the year there are 45 cadets, the figure at the end of the year will come to 30 or 32 only. The boys say that they are unable to do any work after the parade. Unless we give them something, it will be very difficult to encourage boys to join the National Cadet Corps.

The next point that I would like to mention is transport. I am a member of the fact-finding committee. I have visited a number of bus termini. In Mambalam more shelters must be

11-10
a.m.

[Sri T. P. Srinivasavaradan] [23rd March 1960]

provided. I am speaking of the Government Transport buses only. More shelters must be provided. We see there is a well and there is a pump. But the pump is not working. It used to be said of the famous City of Veilore that it is a city without a temple, a city without garrison, and a city without water. It is something like that. (Sri K. Barasubramanya Ayyar : Temple without deity). Here we find that there is a bus terminus without shelter and without any public convenience. Even if there is a public convenience, there is no provision for water. It is not only here but in the Mint Street bus terminus also we saw that the same state of affairs prevailed. There must be more shelters and public conveniences. Passengers have to wait there for hours together. If we go to Broadway, there again we find that the public conveniences are not kept clean. The reason given is that they have not got sufficient water. Where there is no water, what is the good of having public conveniences? I would request the Government to see that they provide more shelters and public conveniences. There must be provision for drinking water also for the passengers.

With these words, Sir, I conclude my speech. Thank you, Sir.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தத் துணை மதிப்பீடுகளின்படி மீனவர்களுக்கு 120 வீடுகள் கட்டிக்கொடுப்பதாக இருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். அதற்காக அரசாங்கத்திற்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். மீனவ சமூகம் நம் தமிழ் நாட்டில் மிகவும் பிற்பட்ட நிலையில் இருக்கிறது. பாரதியார் சொன்னதுபோல், தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி, விடுதலை தவறி கெட்டுப் பாழ்பட்டு இருக்கும் சமூகம் இன்றைய நிலையில் இந்த மீனவ சமூகமாகத் தான் இருக்க முடியும். சங்க இலக்கியங்களைப் படித்த எனக்கு இன்று இந்த மக்கள் இருப்பதைப் பார்த்தால், உண்மையில் வேதனையாகத்தான் இருக்கிறது. சங்க காலத்தில் இவர்கள் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. அவர்கள் அப்பொழுது மாடமாளிகைகளிலும், கூடகோபுரங்களிலும், சிறப்புடன் வாழ்ந்ததாக நான் கான்கிறேன். அப்பொழுது, தங்கள் முற்றங்களில் பரப்பியிருந்த நெல்லைக் கொத்தவரும் பறவைகளை ஓட்டுவதற்கு மீனவப் பெண்கள் காதுகளில் அணிந்திருந்த நகைகளின் வைரக் கல்லை எடுத்து ஓட்டினார்களாம். இப்படி வாழ்ந்த மக்கள் இன்று காடர்கள்போல, வேடர்கள்போல வாழ்வதைக் காணச் சகிக்க முடியவில்லை. அவர்கள் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசாங்கம் செய்கிறது, செய்யவில்லையென்று நான் சொல்லவில்லை. நைந்து, நொந்து இறந்து கொண்டேயிருக்கும் கடும் பசி கொண்ட யானைக்குக் கடுகளவு உணவு போடுவதுபோல் இருக்கிறது இப்பொழுது அவர்களுக்குச் செய்யும் உதவி. ஆகவே, மீனவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக ஏராளமான பணத்தை ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

23rd March 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

சென்னை நகரில் தென் பகுதியில் இருக்கிற குடிசை வாழ் மக்களுக்கு எல்லாம் மாடமாளிகைகள் கட்டிக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அங்கு அவர்கள் வெகு விரைவிலே போக இருக்கிறார்கள். அதற்காகக் கனம் கைத்தொழில், கூட்டுறவு அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் எனது நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் செங்கல்பட்டு, தென் ஆற்காடு, தஞ்சாவூர் போன்ற மாவட்டங்களில் இருக்கிற மக்கள் இன்று குடிக்கப் பருக்கையற்ற கூழ்கூட இல்லாமல் குடிசைகளில் வாடி வதங்குகிறார்கள். 620 மைல் நீளமுள்ள நமது கடற்கரை ஓரத்தில் 2-1/2 லட்சம் மீனவர்கள் வாழ்கிறார்கள். 2-1/2 லட்சம் மக்களுக்கு இன்று 120 வீடுகள்தான் கட்டிக் கொடுக்கப் போகிறார்கள். ஆகவே, நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்: அவர்களுக்கு இன்னும் அதிகமான வீடுகள் கட்டிக்கொடுங்கள், அவர்கள் முன்னேற்றத்திற்காக இன்னும் அதிகப் பணம் ஒதுக்கிக்கொடுங்கள் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பொதுப் பாதைகளிலிருந்து மீனவர்களின் குப்பங்களுக்குச் செல்வதற்குச் சரியான ரோடு அல்லது பாதை வசதி கிடையாது. பெண்கள் மீன் கூடைகளைத் தலையில் சுமந்தகொண்டு ஏழெட்டு மைல்கள் பாலைவனம் போன்ற மணலில் நடந்து கடந்து ரோடுகளுக்கு-கடைகளுக்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டில் நான் பாதையாக்கினை சென்றபோது, இந்தப் பரிசுப நிலையைப் பார்த்து மனவருத்தமடைந்தேன். கோவளத்திலிருந்து மறைபலிபுரம் போன போது, அங்க அழகான தார் ரோடு போட்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். அதிலிருந்து கிராமங்களுக்கும், ஹரிஜனக் குடியிருப்புகளுக்கும் கிளை ரோடுகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அனால், மீனவர்கள் வாழும் இடங்களுக்கு அத்தகைய கிளை ரோடுகளே கிடையாது. வேண்டுமென்றே விடப்பட்டது போல் கூடத் தோன்றுகிறது. இசுபற்றி அதிகாரிகளுக்குப் பலமுறை எழுதியும் பலன் இல்லை. இப்பொழுது திருவான்மியூரிலிருந்து மட்டுக்காடு வரை ஒரு ரோடு போடுகிறார்கள். அதிலிருந்து மீனவர்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்கும் உடனடியாகக் கிளை ரோடுகள் போட்டுக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பாலைவனம் போன்ற மணல் காடுகளைத் தாண்டித்தான் மீனவப் பெண்கள் வா வேண்டியிருக்கிறது. நோயாளிகள்-சுரப்ப ஸ்த்ரீகள் திடீரென்று வைத்தியசாலைக்கு வர வேண்டுமென்றால் மிகவும் சங்கடம். பரி என்ற ஓலைப் பெட்டியில் வைத்துத் தோளில் சுமந்துகொண்டு வர வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி வருவதற்குள் பலவிடங்களிலும், பல சமயங்களிலும் ஆபத்துக்கள் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. நாகரீகம் பெருத்து வரும் இந்நாளில் இந்த மீனவ சமூகம் இப்படிப்பட்ட பிற்பட்ட நிலையில் வாழ்வது என்பது சரியல்ல. ஆகவே, குப்பங்களுக்கு வேண்டிய சாலைகளை உடனடியாக அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[Vidwan T. Muthukannappan]

[23rd March 1960]

மேலும், வலை பின்னும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள்பற்றி நேற்று அமைச்சரவர்கள் பதிலளித்தார்கள். ஆண்கள்தான் சம்பாதிக்கிறார்கள். பெண்கள் ஒன்றுமே சம்பாதிப்பதில்லை. ஆண்கள் கொண்டுவரும் மீனைப் பெண்கள் விற்றுவருகிறார்கள். ஆண்களுக்குக்கூட இதில் ஏறக்குறைய வருடத்தில் ஒரு மூன்று மாதங்களுக்குத்தான் ஓரளவு வருமானம் கிடைக்கிறது. 14 அனா முதல் ஒரு ரூபாய் வரைதான் கிடைக்கும். ஆகவே, மீனவப் பெண்களுக்கும் வயதானவர்களுக்கும் கூட்டுறவுக் கைத்தொழிற்சாலைகள் அமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். வலை பின்னுதல், நூல் நூற்றல், கயிறு முறுக்குதல், பரிமுடைதல் போன்ற தொழில்களை அக்கூட்டுறவுத் தொழிற்சாலையின் மூலம் மீனவர் செய்து உபவருவாய் பெற்று நன்கு வாழ முடியும். அப்போது அவர்கள் பஞ்சம் கொஞ்சமும் இல்லாமல் சிறப்பாக வாழ்வார்கள். செங்கல்பட்டு, தென் ஆற்காடு போன்ற வறுமை மிக்க மாவட்டங்களில் அரசாங்கம் இத்தகைய கூட்டுறவுத் தொழிற் சங்கங்களை மீனவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உள்நாட்டிலுள்ள நீர்நிலைகளை எல்லாம் மீனவர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குக் குத்தகைக்கு விட்டு வந்தார்கள். அதனால் அவர்களுக்கு ஓரளவு லாபம் கிடைத்து வந்தது. இன்னும் கொஞ்ச நாளில் அந்த உரிமைகூட அவர்களுக்குப் பரிபோகப் போகிறதோ அல்லது போய்விட்டதோ என்று தெரியவில்லை. அப்படி குத்தகை யார் வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று பொதுவாக்கிவிட்டால், உள்நாட்டில் வாழும் மீனவ மக்கள் பெருத்த ஏமாற்றமடைவார்கள். அவர்கள் வறுமையில் வாடுவார்கள். நீர்நிலைகளை நம்பி வாழவே பிறந்துள்ள மீனவர்களுக்குத்தான் அவற்றில் மீன் பிடிக்கும் உரிமை இருக்கவேண்டும். அந்த இயற்கை மாறக் கூடாது. ஆகையால், நீர்நிலைகளில் மீன் பிடிப்பதை மீனவர்களுக்கு விடுவதுதான் முறையானது. அப்படிச் செய்தால், அவர்கள் நல்லபடி வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு ஒத்தாசை செய்வதாகும். ஆகவே, கண்டிப்பாக அந்தக் குத்தகையை மீனவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பிறகு, இந்த மீன் இலாகாவில், அதாவது “பிஷாஸ் டிப்பார்ட்மென்ட்” டில் மீனவ குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் மிக மிகக் குறைவாகத்தான் இருக்கிறார்கள். மீனவ சமூகத்தவர்கள் இந்த இலாகாவில் இருந்தால், தங்கள் ஜாதி ஓங்க வேண்டும், தங்கள் சமுதாயம் நல்ல முறையில் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு நன்கு வேலை செய்வார்கள். இப்பொழுது அந்த இலாகாவில் ப்யூன், அட்டென்டர், க்ளார்க் போன்ற வேலைகளில்தான் மீனவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதாவும், மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறார்கள். அந்தத் துறையில் உள்ள அதிகாரிகள் பொது நலத்தொண்டு மனப்பான்மை உள்ளவர்களாகவிருந்து, பிற்பட்டுக் கிடக்கும் மீனவ மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யத்தான் நாம் இருக்கிறோம் என்ற

23rd March 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

மனப்பான்மையுடன் வேலை செய்வார்களானால், இந்த மீனவ சமுதாய மக்களின் நிலையை, அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முடியும். ஏதோ மற்ற அரசாங்க அலுவலகங்களில் இருப்பவர்கள் போன்று “நாமும் இந்த இலாகாவில் வேலை பார்க்கிறோம், சம்பளம் வாங்குகிறோம்” என்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் இருக்கக் கூடாது. அந்த நிலையில் இருந்தால், அவர்களால் மீனவர்களுக்கு எந்தவிதமான பயனும் கிடையாது. அவர்கள் பொது நல ஊழியர்களாக இருக்கவேண்டும். பொது ஐனங்களுக்கு நன்மை செய்யக்கூடிய மனப்பான்மையுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும். மீனவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடக்கூடியவர்களாக இருக்கவேண்டும். சாதாரண மனப்பான்மையுள்ளவர்களாக இருந்தால், அவர்கள் அந்த இலாகாவிற்குத் தகுதியில்லை. அந்த இலாகாவில் குறைந்த பட்சம் மீனப்பற்றித் தெரிந்தவர்களாகவாவது இருக்க வேண்டும் மீனத் தொடக்கூட மனமில்லாதவர்களை அந்த இலாகாவில் உத்தியோகம் வகிக்கச் செய்வதில் பிரயோசனம் இல்லை. ஆகவே, மீனவர்களுக்கு நல்ல முறையில் தொண்டு செய்யக்கூடிய மனம் படைத்தவர்களாக உள்ளவர்களைத்தான் இந்த இலாகாவில் உத்தியோகத்தில் அமர்த்த வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தகுதியுள்ள மீனவர்கள் பெருத்த அளவில் அந்த இலாகாவில் உத்தியோகம் வகிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

11-20
a.m.

கடலிலிருந்து கொண்டுவரப்படுகிற மீன்களைக் கடைகளுக்குக் கொண்டுபோவதற்கு வண்டி வசதிகள் இல்லை. இவ்வளவு பெரிய சென்னை ராஜ்யத்தில் ஒன்பது மீன் வண்டிகள் தான் விடப்படுகின்றன. அவைகளும் கூட்டுறவு முறையில் நடைபெறவில்லை. ஏதோ சில தனிப்பட்டவர்களுடைய சார்பில் அவைகள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. காரணம் அதில் தகுந்த லாபம் கிடைக்கவில்லை. மீன்கள் வண்டியில் போக வேண்டுமானால், கடைக்கு 14 அணை முதற்கொண்டு ஒரு ரூபாய் வரையில் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆனால் பெண்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய லாபமோ ஒரு நாளைக்கு 1-1/2 அல்லது 1 1/4 ரூபாய் தான். இதிலே வண்டிக்கு என்று ஒரு ரூபாய் கொடுத்தால், பாக்கி இருக்கக்கூடிய எட்டணாவில் அவர்களால் காலம் கழிக்க முடியுமா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, அவர்கள் கொஞ்சம் முன்னேற்றமடையும் வரையிலாவது அவர்களுடைய வண்டிச் செலவில் பாதியையாவது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அப்படிச் செய்தால்தான், அவர்களால் கடலிலிருந்து வெகு சீக்கிரத்தில் கடைக்கு மீன்களைக் கொண்டுபோக முடியும்.

அதோடு சென்னையில் தென் பகுதியிலும் கடலூர் வரையில் பக்கிங்காம் கால்வாய் ஓடுகிறது. அது சென்னையில் வட பகுதியிலும் இருக்கிறது. இதனால் யாருக்கும் பெருத்த நன்மை இல்லை. சில இடங்களில் அதனால் பொது ஐனங்களுக்கு அதிக அசௌகரியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எந்த விதத்திலும் அதனால்

[Vidwan T. Muthukannappan] [23rd March 1960]

பயன் இல்லாமல் இருக்கிறது என்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இப்பொழுது லாரிகள், பஸ்கள் அதிகமாக ஓடிக்கொண்டிருப்பதால், அந்தக் கால்வாய் பயனில்லாமல் போய்விட்டது. ஆனால் மீனவர்களுக்கு அந்தக் கால்வாய் பெருத்த தடையாக இருக்கிறது.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not want to interrupt the hon. Member. But, I think he has wasted his time yesterday during the general discussion on the Budget on some other items and now he is devoting all the time, when we consider the Supplementary Demands, to some very useful things connected with the main Budget.

* VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : மீனவர்கள் அந்தக் கால்வாயைக் கடந்து கடைகளுக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. சுமார் 100 மைல் வரையில் கிட்டத் தட்ட 80 அல்லது 90 குப்பங்கள் இருக்கின்றன. அந்தக் குப்பங்களிலிருந்து மீன் கூடைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு இக் கால்வாயைக் கடந்து போக வேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப் போவது பெண்களுக்கு எவ்வளவோ கஷ்டமாக இருக்கிறது. அவர்கள் நீரில் இறங்கி உடலும் உடையும் நனைந்து போக வேண்டும். அவர்களுடைய நிலைமை மகா மோசமாகி விடுகிறது. மேலும், அக்கால்வாய்க்குக் கீழ்ப் பகுதியில் வாழும் மக்கள் மேல் பகுதியில் போக வர இது குறுக்கில் பெருந் தடையாக இருக்கிறது. அதற்காகப் பல இடங்களில் அவர்களுக்கு வசதியாகப் பாலங்களைக் கட்டிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் பல தடவை எழுதியும் இன்னும் ஒரு நடவடிக்கையை எடுத்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மூன்று அல்லது நான்கு குப்பங்களுக்கு ஒரு பாலமாவது கட்டிக் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அடையாறு முதற்கொண்டு சதுரங்கப்பட்டணம் வரையில் ஐந்து அல்லது ஆறு மைல்களுக்கு ஒரு பாலமாவது கட்டிக் கொடுக்கும் படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் கட்டிக் கொடுத்தால், மீனவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் போக வர வசதியாக இருக்கும். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னதாக அடையாற்றுக்கும் பலகை வாராவதிக்கும் இடையில் ஒரு பாலம் இருந்தது. அங்கு புதிய பாலம் கட்டியதால், அந்தப் பலகைப் பாலத்தை பி. டபிள்யூ. டி-க்குக் கொடுத்து விட்டார்கள். பனையூர் என்னும் இடத்தில் ஒரு பாலம் கட்டிக் கொடுக்கும் படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டது. அங்கு அந்தப் பாலத்தை நிறுவுவதாக இருந்தது. இதுவரையில் அது நடைபெறாமல் கால தாமதம் ஆகிறது. உடனடியாகச் சிறு பாலங்களாவது (Foot bridges) கட்டிக் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : I do not have anything here in the Note relating to Demands for Grants for Further Expenditure about what the hon. Member is speaking. The hon. Member should confine his remarks to the items contained in the Supplementary Demands and not refer to other items.

VIDWAN T. MUTHUKANNAPPAN : Yes, Sir.

23rd March 1960] [Vidwan T. Muthukannappan]

ஆகவே, மீனவர்களுக்கு என்று 120 வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லுவதோடு அவர்களுக்கு இன்னும் அதிகப் படியான வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் பிற வசதிகளும் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்றும் பணம் அவைகளுக்காக ஒதுக்கவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I would like to make some general comments on the Supplementary Demand. Even in the Introductory Memorandum we find it stated in the heading itself, 'Introductory Memorandum to the Third Supplementary Statement of Demands for Grants'. This is the third Supplementary Demand. The other two Supplementary Demands for this year were presented in September and December 1959. In March 1960, we have this third Supplementary Demand. I do not think even the Constitution would contemplate—I am not saying that it is against the Constitution—the presentation of three such Supplementary Demands for a year. At this rate, we may have five, six and more such Supplementary Demands also. Nobody could prevent it. I want the House to look into the matter. It is the approach that we have to consider now. We will have to find out whether it is absolutely necessary for coming before the House in this manner with Supplementary Demands a number of times. We will have to consider whether in respect of the various sums and items, proper accounts had been received from the District Collectors and other officers. Really, only after getting the proper figures, this Supplementary Demand should be moved here.

Now, I shall make a mention of one or two matters. Let me take the Harijan Welfare Department. I am interested in the welfare of the Harijans. I am not against them and I am in favour of them. When we go through the figures and the remarks given in respect of some of the items of expenditure relating to the Harijan Welfare Department to the Public Accounts Committee, we will find that it affords an interesting reading. In that Committee, we come across amounts that are asked for and amounts that are spent actually and the savings that are made. The supplementary Grant obtained under a particular head was Rs. 8,12,000; out of this, a sum of Rs. 1,700 was given up in the revised estimate at the time of submission of proposal for final modification of funds. The final grant under this head worked out to Rs. 8,10,300. The actual expenditure was Rs. 5,72,555 and there was a saving of Rs. 2,37,745. Matters were going on in that fashion and that was brought to the notice of the Director of Harijan Welfare. He said that he was taking action against the District Welfare Officers responsible for the default. A number of questions were put in the Committee to him. So far as this Department is concerned, the actual demand, the actual expenditure and the saving are not properly determined. We find the Director complaining against the District Welfare Officers, the District Welfare Officers in their turn complaining against the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [23rd March 1960]

Collectors, the Collectors in their turn complaining against the Revenue Divisional Officers and they in their turn complaining against the officers subordinate to them. Like this, the matter is referred to the officers in the lowest rung of the official ladder. Two or three such instances were brought to the notice of the Committee by the Accountant-General and we were told that the Director was taking action against the District Welfare Officers. A thorough examination of the working of the whole department seems to be absolutely necessary. We also came across misclassification of accounts. For example, accounts relating to grant of scholarships have been shown under some other head, viz., 'Removal of Untouchability' or so. Steps should be taken to rectify these defects. There must either be a concurrent audit or there should be some more officers to look into accounting. Or, the District Welfare Officers should be pulled up, if necessary. The whole thing should be carefully enquired into and examined. Unfortunately, this sort of thing has been going on for some time. Therefore, when we find that there is a supplementary estimate for this Department, we must be careful about it. Even in the matter of providing financial help for the purchase of bulls, it was better if the beneficiaries were consulted. This was not done. They granted Rs. 250 for this purpose. But later when they found that it was not sufficient, the person concerned was put to difficulty and suffering.

(Deputy Chairman in the Chair).

11.30 a.m. It is in that way that it goes on. It was brought to the notice of the Public Accounts Committee and, therefore, it is necessary that the Ministers themselves should go into it and frame a proper plan whereby the Director of Harijan Welfare will ask only for such amounts as are really necessary for him, and proper action will be taken against the district officers if anything goes wrong. This item having occupied a large portion of the Budget, I am drawing the Government's attention to it.

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN: துணைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது நம் முன்னே கொண்டுவந்து வைக்கப் பட்டிருக்கிற துணை மானியக் கோரிக்கையைப்பற்றிச் சில சொற்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். 1959-60 வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சென்ற ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் நமக்குக் கொடுத்த பிற்பாடு துணை மானியக் கோரிக்கை செப்டம்பரில் இந்தச் சபைக்கு வந்தபோது, நான் அதில் இருந்த இரண்டொரு குறைகளைத் தெரிவித்தேன். சிறப்பாக ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஆட்சேபித்தேன். கனம் அங்கத்தினர் திரு. ரசா கான் அவர்களும் ஆட்சேபித்தார்கள். இந்தப் பக்கத்தில் உள்ள எதிர்க்கட்சித் தலைவர் டாக்டர் லட்சுமணசாமி முதலியாரும் ஆட்சேபித்தார். போலீஸ் நூற்றாண்டு விழாவிற்கு என்று திடீரென்று துணை மானியக் கோரிக்கைத் திட்டத்தில் ஒரு லட்சத்துப் பதினேழாயிரம் ரூபாய் கோரப்பட்டிருக்கிறது. இதை அதற்கு முன்பாகவே வந்த வரவுசெலவுத் திட்டத்திலேயே கோரியிருக்

23rd March 1960] [Dr. A. Chidambaramanathan]

கலாம் என்று நான் குறிப்பிட்டேன். அதற்கு நிதியமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறியபோது குறிப்பிட்டார்கள், “மார்ச் 31-ந் தேதி சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டிலே கொடுக்க முடியவில்லை. காரணம் இந்தத் திட்டம் டிசம்பர் மாத இறுதிக்குள்ளாகவே தயாரிக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகவே, அதற்குள் இந்த நூற்றாண்டு விழாவைப்பற்றிய விவரங்கள் எல்லாம் தெளிவாகத் தெரிய வில்லை. அதனால்தான் நாங்கள் காத்திருந்து இப்போது துணை மானியக் கோரிக்கையில் கொடுத்திருக்கிறோம்” என்று. முக்கியமாக “அப்போது விவரம் தெரியவில்லை” என்று சொல்லி முழு விவரங்களும் தெரிந்த பிற்பாடு இப்போது கோரியிருக்கிறோம் என்றார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். விவரங்கள் கிடைத்த பிற்பாடு கோரப்பட்ட தொகை ஒரு லட்சத்துப் பதினேழாயிரம் ரூபாய். ஆனால், இப்போது அதற்கான செலவுத் தொகை 3,54,000 ரூபாய். ஆகவே, 2,37,000 ரூபாய் அதிகமாக ஆகிறது” என்று இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் கேட்டிருக்கிறார்கள். முதல் திட்டத்தைவிட இது 200 சதவீதம் அதிகமான தொகை என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். முதலிலேயே திட்டம் ஒழுங்காகத் திட்டப்பட்டிருக்குமானால், இப்படிப்பட்ட நிலை வந்திருக்காது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்தத் திட்டத்தைப்பற்றி நான் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதிகப்படியான செலவுகளைப்பற்றி ஆட்சேபிக்கவில்லை. முதலில் சமர்ப்பித்த பட்ஜெட்டிலே விவரம் சரியாகத் தெரியாததால் பணம் கோரப்படவில்லை என்று சொல்லி துணை மானியக் கோரிக்கையில் ஒரு லட்சம் சொச்சம் கோரி, இன்றைக்குச் செலவு 3 லட்சத்திற்கும் அதிகமாகப் போய்விட்டது. ஆகவே அதிகமாகச் செலவான இரண்டு லட்சம் சொச்சம் ரூபாயையும் இந்தச் சபை அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும் என்று கோருவதால், வரவு-செலவுத் திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டுக் கொண்டுவரப்படும் போது, சரியான முறையில் தயாரிக்கப்படுவதில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இம்முறையை ஆட்சேபிக்கிறேன். செலவு இவ்வளவுதான் ஆகும் என்று தெளிவாகத் தெரியாது போனாலும் அறிஞரியாகவாவது (token) 100 ரூபாய் வேண்டுமென்று கோரியிருக்க வேண்டும்.

இனி, கல்வி என்ற தலைப்பிலே ஒரு லட்சத்து முப்பத்து மூன்றாயிரம் ரூபாய் அதிகமாக ஆசிரியப் பயிற்சிக்காகக் கோரப் பட்டிருக்கிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன். திரு. ஸ்ரீனிவாச வரதன் அவர்கள் ஆசிரியப் பயிற்சித் துறையில் ஆசிரியராக, தலைவராக துணைக் கண்காணிப்பாளர்களை நியமிப்பதுபற்றிக் குறிப்பிட்டு ஆட்சேபித்தார். பெட்டி இன்ஸ்பெக்டர்களாக வருகிறவர்கள் எல்லாம் ஆசிரியப் பயிற்சி பெற்றே வருகிறார்கள். ஆசிரியப் பயிற்சி பெறாதவர்கள் அப்படி வருவது கிடையாது. இந்தப் பயிற்சி உடையவர்கள் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளிலும் ஆசிரியராக இருப்பதற்குத் தகுதியுடையவர்கள். ஆகையால், அப்படி நியமிப்பது தவறு என்று நான் கருத வில்லை. அதை எதிர்க்கவும் இல்லை. நான் அதற்காக அதிகத் தொகை கோரியிருப்பதையும் பாராட்டுகிறேன். இந்த அதிகத்

[Dr. A. Chidambaranathan] [23rd March 1960]

தொகையினால் 6 வயது முதல் 11 வயது வரையில் கட்டாயக் கல்வி போதிப்பதற்காகத் திட்டம் வகுத்திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன்.

இன்னொன்று கூற விரும்புகிறேன். மருத்துவம் (Medical) என்ற கலைப்பிலே “ Hospitals and Dispensaries ” என்ற பகுதியில், “ Diet charge ” என்ற பகுதி வருகிறது, மருத்துவ மனைகளிலுள்ள நோயாளிகளுக்கு உணவு அளிப்பதற்காக என்று முன்பு பதினேழு லட்சத்து எண்பதியிரம் ரூபாய் கோரப்பட்டிருந்தது. இப்போது மூன்று லட்சத்து ஐம்பத்தி நான்கு ஆயிரம் ரூபாய் அதிகமாக வேண்டுமென்றும், அதிலே ஒரு லட்சத்து எழுபதாயிரம் ரூபாய் உணவு தானியங்களுடைய சாப்பாட்டு வகைகளுடைய விலைவாசி உயர்ந்துவிட்டதின் காரணமாகத் தேவை என்றும் கோரப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. இம்மாகிரி நாற்றுக்கப் பத்தா மடங்கு மேலே உணவுப் பொருள்களின் விலைவாசி உயர்ந்துவிட்டது என்பதை அரசாங்கமே ஒப்புக்கொள்கிற காரணத்தினால், அரசாங்க ஊழியர்கள், ஆசிரியர்கள், இவர்களுடைய பஞ்சப்படியை உயர்த்தவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்துகிறது. இன்னொரு செய்தியையும் இதை யொட்டிச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

சிறை (Jail) என்ற பகுதியிலும் உணவு வகைக்காக (Diet charges) என்ற இடத்தில் 26 லட்சம் ரூபாய் கோரப் பட்டிருந்தது. இப்போது புதிதாக ரூ. 5 லட்சம், உணவு தானிய விலைகள் கூடியிருப்பதன் காரணமாகத் தேவைப்படுகிறது என்று கோரியிருக்கிறார்கள். வேறு காரணம் கொடுக்கவில்லை. “அதிகமாகக் கைதிகள் வந்தார்கள், அதனால் அவர்களைப் பாதுகாக்க அதிகச் செலவு ஆயிற்று” என்று சொல்லப்படவில்லை. (The excess is a sequel to rise in prices of ration articles.) இம்மாதிரி 26 லட்சம் ரூபாய் செலவு செய்யவேண்டியிருக்கும் என்று எதிர்பார்த்து, இன்றைய தினம் உணவுப் பண்டங்களின் விலைவாசிக்கு கடுதலினால், 5 லட்சம் ரூபாய் அதிகமாக வேண்டியிருக்கிறது என்று அரசாங்கமே ஒப்புக்கொள்கிற காரணத்தினால், உணவு விலை கட்டுப்பாட்டுக்கு மேல் அதிகமாக உயர்ந்து விட்டது என்பதை அரசாங்கம் நன்றாக உணர்கிறது என்று நினைக்கிறேன். அகவே, கெஜட் பதிவு இல்லாத எளிய வேலைக் காரர்கள், உத்தியோகஸ்தர்கள், ஆசிரியர்கள் இவர்களுக்கு இன்னும் அதிகமாகப் பஞ்சப்படியைக் கூட்டித்தர வேண்டும் என்பதை அரசாங்கமே ஒப்புக்கொள்ளும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

SRI K. T. KOSALRAM: டெபுடி சேர்மென் அவர்களே, இந்தத் துணை மானியக் கோரிக்கையில் எதிர்க் கட்சி உப-தலைவர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் பேசிய ஹரிஜன இலாகாவைப் பற்றி ஹிரண்டு வார்த்தைகள் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டியது மிக முக்கியமானது என்பதற்காக இதில் பேச ஆசைப்பட்டேன்.

23rd March 1960] [Sri K. T. Kosalram]

பிற்பட்ட வகுப்பு மக்களும், குறிப்பாக ஹரிஜனங்களும் நாட்டில் எல்லோருடனும் சமமாக வாழக்கூடிய நிலையைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்பது இந்தத் தேசத்தின் அரசியல் சட்டத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதுவே நம் எல்லோருடைய கொள்கையாகவும் இருக்கிறது. இந்தக் கொள்கையை நிறைவேற்ற வேண்டும், மகாத்மா காந்தி அடிகளுடைய லட்சியத்தை, அவர் சொன்னதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அரசாங்கம் ஆசைப்படுகிறது. அதற்காகத் திட்டவாட்டமாக மானியம் கோரப்படுகிறது. அதை எந்த அங்கத்தினரும் எதிர்க்க மாட்டார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை. நண்பர் திரு. பால சுப்பிரமணிய ஐயர் கூட “மனப்பூர்வமாக இதை ஆதரிக்கின்றேன்” என்று சொல்வதிலிருந்து அதை யாரும் எதிர்க்க மாட்டார்கள் என்று தெரிகிறது. ஆனால் ஒன்று. ஹரிஜனங்கள் முன்னேற வேண்டும் என்பது சரி. அதற்காக, ஹரிஜனங்கள் பெயரால் பணத்தை ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்வது என்ற நிலை இருக்கக் கூடாது. ஹரிஜனங்கள் எல்லா வகையிலும் முன்னேற வேண்டும், உத்தியோகத் துறையில் மட்டும் அல்ல, வியாபாரத் துறையிலும் அவர்கள் முன்னுக்கு வர வேண்டும் என்று சொல்கிறவர்களில் நானும் ஒருவன். ஆனால், இந்த இலாகாவுக்குக் கோரப்படுகிற மான்யம் செலவழிக்கப் படுவதில்லை. அப்படிச் செலவிடப்பட்டாலும், அதற்குக் கணக்கு இருக்கிறதா என்றால், அப்படியிருக்கிறது என்று சொல்வதற்கு முடியவில்லை என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. பால சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த இலாகாவின் உத்தரவுகள் சரிவர நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா என்று பார்த்தால், அரசாங்கத்திலிருந்து போடுகிற உத்தரவு கலெக்டர் ஆபீஸில் எப்படியிருக்கிறது என்று பார்த்தால், அங்கு அதற்கு மரியாதையே கொடுக்கப்படுவதில்லை என்பதை நான் அரசாங்கத்தினர் கவனத்திற்குக் கொண்டுவராமல் இருக்க முடியவில்லை. அந்த இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் இங்கு இப்பொழுது இல்லை. ஆகவே சபைத் தலைவர் அவர்கள் இதை அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஹரிஜனங்களின் நலனுக்காகப் பணம் செலவு செய்யும்போது, அதற்காக ஏராளமான பணம் கொடுக்கும் போது, அதற்காகப் போட்டிருக்கும் அதிகாரிகளிடம் முழு அதிகாரத்தையும், முழுப் பொறுப்பையும் கொடுக்க வேண்டும். ஹரிஜன் வெல்பேர் டைரக்டர் கலெக்டருக்கு ஒரு டீ.ஓ. எழுதினால், அதற்குத் தகுந்த மரியாதை கொடுக்கக்கூடிய அளவிற்கு அந்த இலாகா இயங்குகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். ஆகவே, அதற்கு ஒரு போர்டு மெம்பர் அங்கீகரிக்க உள்ள ஒருவரை ஆபீஸராகப் போடலாம். அந்த இலாகா விற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணம் சரியாகச் செலவு செய்யப் பட்டதா என்று கண்காணிக்கும் பொறுப்பு கலெக்டருடையது. ஆனால், நண்பர் அவர்கள் சொன்னதுபோல், பப்ளிக் அக்கவுண்ட்ஸ் கமிட்டி ரிப்போர்ட்டைப் பார்க்கும்போது, அதற்குக் கலெக்டர் தான் “ரெஸ்பான்ஸிபிள்” என்று சொல்ல முடியாது. ஹரிஜன் வெல்பேர் டைரக்டர் பரிசீலனை செய்து

[Sri K. T. Kosalram] [23rd March 1960]

கொண்டிருக்கிறார், அவர் வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்வார் என்றுதான் சொல்கிறார்களே தவிர, கலெக்டரைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்வது இல்லை. கலெக்டர் இதற்குப் பொறுப்பல்ல என்று இதிலிருந்தே தெரிகிறது. அதில் ஏதோ ஒரு தவறு இருக்கிறது. பணம் செலவு செய்யப் படுகிறது, ஆனால் சரியான கணக்கு இல்லை. அரசாங்கம் நல்ல எண்ணத்தோடு கொடுக்கும் பணம், அரசியல் சட்ட விதிகளை நிறைவேற்றக் கொடுக்கும் பணம், எவ்வளவு அள்ளிக் கொடுக்கப்பட்டபோதிலும், அது சரியானபடி செலவு செய்யப் படுவதில்லை. ஆகவே, எங்கேயோ தவறு இருக்கிறது. அது நிர்வாக இயந்திரத்தில் இருக்கிற தவறாகும். நிர்வாக இயந்திரம் சரியானபடி செயல்படவில்லை. எந்தப் பணத்திற்கும் சரியானபடி கணக்கு வைத்திருக்க வேண்டியது அவசியம். சிலவிடங்களில் ஹரிஜனங்களின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பணம் சூறையாடப்படுகிறது என்று கூடச் சொல்வேன். யாரோ அந்தப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். ஆகவே, கலெக்டரே இந்தப் பணத்தைச் செலவு செய்யவும், அதற்கு வேண்டிய கணக்குகளை வைத்துக்கொள்ளவும். அதில் ஏதாவது தவறு ஏற்பட்டால், அதற்குக் கலெக்டர்தான் பொறுப்பாளி என்றும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். நல்லபடியாக இந்த இலாகாவை நடத்தத் தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவேண்டும். அப்படிச் செய்து, சமுதாயத்தில் அந்த வகுப்பு, இந்த வகுப்பு என்று இருப்பதைக் கூடுமான வரையில் குறைக்க வேண்டும். இந்த ஹரிஜனங்களை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முன்னுக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு அரசாங்க இயந்திரம் சரியானபடி செயல்படுத்தப்படவேண்டும். அதற்கு நல்ல திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். ஆங்காங்கு கணக்குகளைப் பரிசீலனை செய்ய அக்கவுண்ட்ஸ் ஆபீஸர்களை வைக்க வேண்டும். இப்பொழுது ஹரிஜன் வெல்பேர் ஆபீஸர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தலைமை ஆபீசுக்குச் சென்றால், அங்குள்ள நிலைமை என்ன என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத நிலைதான் இன்று இருக்கிறது. இது மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, பேனிக் டிரெயினிங் ஸ்கூல்ஸ் வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வந்திருக்கிறது. கணம் அங்கத்தினர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் அதை வரவேற்றார்கள். திருநெல்வேலி ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், 2,000 ஆசிரியர்கள் டிரெயினிங் முடித்துவிட்டு, மூன்று அண்டு காலமாகத் தெருவும் திண்ணையுமாக, தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு சாகக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அடுத்த வருடம் 3,500-ஆய் விடுவார்கள் அவர்கள். இதுபற்றி இந்தச் சபையிலோ அல்லது அந்தச் சபையிலோ அல்லது அமைச்சர் அவர்களிடமோ கேட்டால், சரியான பதில் வருவதில்லை. அந்தந்த ஜில்லாவில் உள்ளவர்கள் அங்கங்கே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இவர்கள் ஜில்லா தான் வேண்டுமென்று கேட்பார்களோ,

23rd March 1960] [Sri K. T. Kosalam]

தெரியாது. அவர்கள் எல்லோருக்கும் வேலை கொடுத்துவிட்டுப் பின்னர் இந்த ஸ்கூல்களைக் கொண்டுவந்திருக்கலாம். படித்து விட்டு ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் அலைகிறார்கள். அப்படியிருக்க இன்னொரு புறத்தில் டிரெயினிங் ஸ்கூல்ஸ் திறப்பது என்று சொல்வது கேலிக்கூத்தே தவிர, வேறொன்றுமில்லை. குறிப்பிட்ட காரியத்திற்காகப் படித்தவர்கள், அப்படிப் படித்த ஆசிரியர்கள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த இராச்சியத்திற்கு எவ்வளவு தேவையோ, அவ்வளவு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். வேண்டுமானால், கணக்குப் போட்டுப் பார்த்துக்கொள்ளலாம். ஆகவே, இந்தப் பணம் விரயம் செய்யப் படுகிறது என்றுதான் நான் சொல்வேன். அதே சமயத்தில், படித்தவர்களைப் பட்டினி போடுகிறீர்கள் என்பதையும் நான் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இதுபற்றிய பர்டிகுலர்ஸ்-ஐத் தலைமைக் காரியாலயத்திலிருந்து கேட்டு இங்கு சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்திற்காக இந்தத் துணை மான்யத்தில் பணம் கேட்டிருப்பதை வரவேற்கிறேன். அதே சமயத்தில், மத்திய சர்க்கார் மோட்டார் பம்பஸ், என்ஜின்கள், விவசாயக் கருவிகள் இவைகளுக்கெல்லாம் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஆயிலுக்கும் வரி போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த வரியைப் போட்டிருக்க வேண்டாமென்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டும், ஒரு டார்கெட் “பிக்ஸ்” செய்து அதை அடைய வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். இப்பொழுது ஐந்து ஹார்ஸ் பவர் உள்ள மோட்டாரை வைத்துக்கொண்டு ஒரு விவசாயி தண்ணீர் இறைப்பானானால், அதற்காக மாதம் ஒன்றுக்கு 50, 60 ரூபாய் வரை டீஸல் ஆயிலுக்காகச் செலவு செய்ய அவனால் முடியுமா? ஆகவே, விவசாயிகளுக்கு இதற்கு என்று, அவர்கள் மனம் உடைந்து போகாமல் இருப்பதற்காக, ஸ்ப்ளிட் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படி ஸ்ப்ளிட் என்றாவது கொடுத்து, விவசாயிகளை ஊக்குவிப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Deputy Chairman, I am grateful to the hon. Members for the very useful comments which they have offered on the supplementary statement of expenditure presented to the House. I may divide the criticisms into three heads. One is general criticism that the Supplementary Demands are inordinately large. The second is that in particular instances, they should have anticipated and provided for in the original Budget. The third is general comments on the nature of the administration of the several departments.

So far as the first head of criticism is concerned, I venture to submit that we have to revise our views with regard to the principles relating to the presentation of supplementary statement of expenditure. All the principles that we are now enunciating are based on the financial administration in a state of affairs in which

[Sri R. Venkataraman] [23rd March 1960]

there was no plan. They related to those days when the annual expenditure was calculated, revenues were gathered and practically the whole thing was looked upon as a matter to be completed within the year of account.

(Mr. Chairman in the Chair.)

11-50
a.m.

But we have a planned economy and we want to complete a number of schemes within the course of the stated period of the Second Plan, namely, five years. When that is the case and when we want to see that the targets of the Plan are achieved, it is inevitable that a number of supplementary estimates will arise in the course of the Plan period. For instance, I can point out a number of items in respect of which we have to come with Supplementary Demands and this is occasioned by reason of our being able to fulfil and even go beyond the targets fixed in the Second Plan.

The hon. Member Sri Raza Khan referred to industries. Every one of the items referred to under the head of small-scale industries has been prepared during the course of the year and if he had waited after the presentation of the Budget in 1960-61, he would have found that the execution of these small-scale industries would have had to wait for six to eight months this year. I may also mention, in this connection, that the amount of money that we are spending under the head of small-scale industries is in excess of what the Government of India have provided for. As against a sum of Rs. 2.5 crores allotted by the Government of India under the head of small-scale industries for the Second Plan period, we will be spending as much as Rs. 4.4 crores in respect of these schemes. As and when these schemes get ready, Government prepare the necessary estimates and then provide for funds in the supplementary estimates. Otherwise, there would be delay. If it is said that the normal budgetary procedure should be followed and that only schemes provided for in the annual Budget should be taken up, these schemes would be delayed and they will have to wait till the next Budget is presented in the next financial year. They will have to be kept pending till the next financial year, and then provided for in the Budget of the next financial year. Such a procedure would not be very conducive to the rapid development of the State. Therefore, I submit that there is nothing inherently wrong in these supplementary estimates relating to developmental activities being quite often of a sizable nature because the purposes for which they are brought are quite justifiable when viewed in relation to the development of the State and the people. Therefore, I have no doubt that Members would not insist on some of these things being kept waiting till the next Budget period. Nor should we give up these schemes saying that they have not been provided for in the last Budget presented.

The hon. Member Sri Raza Khan said that the sum of Rs. 4.32 lakhs which had been provided for for the Southern Regional Higher Technological Institute should be properly accounted for

23rd March 1960] [Sri R. Venkataraman]

and that it should be clearly stated as to how much money would be made available by the Government of India and how much by the State Government. I desire to submit to this House that the Government of India have been addressed in the matter for a grant in respect of this and that their reply is awaited. Probably when we get their reply, we will provide for it in the next statement.

Then, the hon. Member Sri Raza Khan complimented the Madras Government on their participation in the World Agricultural Fair. I am sure hon. Members will share his appreciation. Government do feel that not only have they been able to get the appreciation of hon. Members and the appreciation of the people who attended the exhibition but they have been able to educate the rest of India with regard to the progress which this State has made in various fields connected with agriculture. The amount of statistical information we gave in the World Agricultural Fair showed how we had advanced far ahead of other States in the matter of irrigation, manuring, organising co-operative credit and raising the average food crop per acre.

The hon. Member Sri Raza Khan said that the Hon. the Minister for Finance gave some evasive answers with regard to the time-limit within which the State Pay Commission should submit its Report. He also mentioned that in all such cases usually the terms of reference included within it the time-limit within which the Report should be submitted. I am afraid his information is not correct. These bodies, particularly the Pay Commissions, are regarded as quasi-judicial bodies. In all such cases we do not fix a time-limit. Even in regard to the Second Pay Commission appointed by the Government of India, I don't think any time-limit was fixed within which the Pay Commission was to submit its Report. We should neither unduly hurry the Commission to expedite its work nor should we allow it to take its own time. These expressions in bodies like the Legislature will always be taken note of by responsible members of the Commission and those appointed for the purpose and I am quite sure they would submit their Report as early as possible. But I say only this, viz., that Government have not made any mistake. Government do not usually fix any time-limit in such cases.

I am glad that the stock verification we have introduced has been welcomed. There has been some amount of criticism about the stock position in various departments in the Public Accounts Committee and Government have now taken effective steps to see that there is physical verification of the stocks and that the stock tally with the financial accounts in the respective departments.

The clearing of beggars in Madras City is not a simple problem. Unless the general standard of living of the people increases, it may not be possible to solve the question completely. However, adequate steps are being taken to remove these beggars from the city, particularly the diseased beggars, so that their diseases may not spread to others.

[Sri R. Venkataraman] [23rd March 1960]

So far as the Parambikulam Project is concerned, I am glad that the hon. Member has said that he would not ask for further information on this subject. This matter is in a very delicate stage of negotiation. I may tell hon. Members that Government are keenly interested in this project and we have every hope that the neighbouring State would co-operate for the mutual benefit of both the States.

Housing for the Police is another matter of great concern to us and it cannot be denied that there are difficulties with regard to procurement of land, supply of iron and steel and other materials required for construction work. I must admit that the work has been delayed somewhat owing to lack of very necessary and essential commodities.

The hon. Member Sri Raza Khan referred to State Transport. Under this head, we have asked for supplementary grant for 134 additional buses. Actually in the year 1959-60 we have put in 116 new buses. I may also draw the attention of the hon. Member to the note which I have circulated to this House as well as the other House wherein we have pointed out that the number of over-aged buses which stood at 160 to 170 in 1956-57 has been reduced to 20 in 1959-60. Actually by the end of March 1960, there will be no over-aged bus at all. I am quite sure hereafter the department will be able to carry out the annual programme of replacement which it has undertaken. It has taken three years to clear all the backlog of arrears in this department.

The hon. Member Sri Raza Khan referred to expenditure incurred by the City Improvement Trust. The City Improvement Trust is following a policy of providing houses for low-income groups and middle classes. There are two views with regard to the manner in which these houses should be built. There is one opinion that we should only build flats and should not build houses. Now, even if we build flats, we cannot save much of land as the hon. Member or the average person may imagine, because the amount of land which we will have to provide is dependent upon the number of people who live in an area and it is not automatically halved if another storey is put up. For instance, on one acre we can put up 25 small houses or now under the City Improvement Trust scheme, we can put up ten small houses. We cannot put up twenty houses with another floor in the same area because under the Town-planning Schemes, we will have to provide larger open space around for the larger number of people who will occupy the houses. Even the experts are not very clear whether we could save very much by increasing the number of floors. But I do agree that there is a case for putting up one floor extra in all those areas. The new scheme will be based on that information which we have now got and probably the new schemes which we are taking up during the current year itself have provided for building flats for rental housing schemes.

23rd March 1960] [Sri R. Venkataraman]

The removal of slums has been an eternal subject of discussion. I am afraid there is no informed public opinion on this matter in this State and in other States. Very often people express deep sympathy for the slum-dwellers and say that they should not be uprooted from the place where they are living and that amenities should be provided for them in their respective locations. According to well-known standards of hygiene and town-planning, it is impossible to have more than 25 families on one acre if there is only one floor and thirty to thirty-five families on one acre if there are two floors. In the slums in Madras City the average occupation is fifty families minimum and nearly two hundred families maximum, with the result that even if you provide all the amenities like sewage, water, electricity, etc.,—you may even provide television—the place would be absolutely unhygienic and insanitary. The concentration of population in slums has got to be cleared and without clearing this concentration, it will be impossible to improve the slums. The Government have, therefore, come to the conclusion that if any reasonable scheme of slum improvement should be undertaken, a certain amount of distasteful odium has got to be faced and that the people have got to be removed from concentrated and highly over-populated slums to areas where they will have sufficient open space around them. The minimum that is required for an open plot for a dweller's family would be somewhere about 1,000 square feet and unless we provide for that, it will not be deemed to be a slum improvement or slum clearance scheme. I earnestly appeal to all leaders of public opinion in this matter to see that people do co-operate with the Government in developing the new areas with proper sanitary and hygienic conditions.

As regards the Kanniyappa Nagar, the same difficulty has arisen. It is not only in Kanniyappa Nagar but in every slum whenever the surplus population is sought to be taken out of the slum and rehabilitated in another place, the leaders of either the community or the locality come and oppose any such move and insist on all the two hundred families living on the same one acre of land. I am quite sure that they will appreciate the difficulty of having to provide for two hundred families on one acre because it is money wasted and it will not be possible for us to do anything by way of slum improvement unless they co-operate with the Government.

The hon. Member Sri Srinivasavaradan dealt with certain aspects of education as well as the preparation of electoral rolls. He said that the preparation of electoral rolls was unsatisfactory. Of course, we have also a small share in the responsibility for the unsatisfactory state of affairs in which the electoral rolls are found, in respect of the Graduates' Constituency as well as the Teachers' Constituency. Generally, in other countries people and organisations take a great deal of pain in verifying the preliminary electoral rolls and seeing that the men who should be included are included in the electoral rolls and that the names which should be omitted are cut out. But ours is a vast country and we cannot achieve

[Sri R. Venkataraman] [23rd March 1960]

that level of perfection so quickly. But every effort should be made by organisations like the teachers' organisation as well as other political organisations, to see that the electoral rolls are properly checked. Government also realise their responsibility in the matter. I can assure the hon. Member Sri Srinivasavaradan that the Government would endeavour to see that electoral rolls are properly prepared.

With regard to training schools, some two opinions were expressed here. One was by the hon. Member Sri Kosalram that there were a large number of trained teachers without employment while further expenditure was sought to be incurred for training teachers. I could not really understand how this situation would exist. But I was informed by the hon. Member Sri Natarajan that the teachers in one area did not want to go to another area because the remuneration was not attractive, that there was an overall shortage of trained teachers and that this training was, therefore, much more necessary.

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : For further expansion of elementary education, we require more teachers. That is the reason why most of the training schools are opened. That is what I think. In the Third Five-Year Plan, you want to rope in children between six and eleven years of age.

SRI K. T. KOSALRAM : In Tirunelveli about 2,000 people are prepared to go to any district.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Evidently, the hon. Member is a little bit out of touch with Tirunelveli district now. The position has considerably improved. There was a certain amount of unemployment amongst trained teachers. We have absorbed many of them in Kanyakumari district now and I may assure the hon. Member that there would be demand for more teachers even in his own district next year.

SRI K. T. KOSALRAM : கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு அங்குள்ள விவரம் சரியாகத் தெரியவில்லை என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். நான் அந்த ஜில்லாவில் தான் இருக்கிறேன். அந்த ஜில்லாவை விட்டுவிட்டு வேறு எங்கும் போகவில்லை. அந்த ஊரை விட்டுவிட்டு எங்கும் போகவில்லை. அங்குள்ள நிலைமை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அங்குள்ள நிலைமையைப்பற்றி நான் அவருடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அங்குள்ள நிலைமையை நான் நன்றாக உணர்ந்துகொண்டுதானிருக்கிறேன். வேண்டுமானால், திட்டவாட்டமாகப் புள்ளி விவரங்களுடன் அங்குள்ள நிலைமையைப்பற்றித் தகவல் கொடுக்க என்னை முடியும். நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் அங்கு இப்பொழுதும் வேலையில்லாமல்தான் இருக்கிறார்கள். புள்ளி விவரங்கள் வேண்டுமானால், கொடுக்கவும் தயாராக இருக்கிறேன் என்பதை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

23rd March 1960]

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think the hon. Member would do well to pass on the information to the Education Minister so that he may take appropriate action.

Then, there are a number of comments on the need for ample grants for increasing the allowance given to members of the National Cadet Corps. Particularly the hon. Member Sri Srinivasavaradan said that they were paid only 19 nP., which was not enough. These are things which the Government will take note of when reviewing the position.

With regard to the fishermen, I wish to submit that the Government are doing their utmost to see that the level and the standard of living of the fishermen, the Harijans and other backward communities are raised as quickly as possible.

We have now provided a number of co-operative societies. Special schemes for roads have been taken up particularly to see that the fishermen are able to market their catch, and so on. It may be that we have not reached the level of satisfactory service which the hon. Member Vidwan T. Muthukannappan expects from the Government. The Government have not so far stated that they have achieved all that they had set for themselves and that there is nothing more to be done or that there is no further scope for improvement in these things. The Government will take due note of his suggestions and will do their utmost to help.

12-10
p.m.

In regard to the Harijan Welfare Department, the hon. Member Sri Balasubramanya Ayyar referred to the Public Accounts Committee Report and said that the working of the department had got to be scrutinised and that something should be done to see that the amounts were properly spent and also that surrenders were avoided. I am sure the Government will take note of his very valuable suggestions and pay attention to them. So far as the Supplementary Demand is concerned, I wish to state that this is only for the purpose of passing on the grant which we have received from the Government of India. (Sri K. Balasubramanya Ayyar: The State administers it.) The amount is received from the Government of India which should be disbursed to the students and scholars. It is in that respect that the State has undertaken the responsibility for proper administration, and I am quite sure that it will be done.

With regard to the remarks made by the hon. Member Dr. Chidambaranathan, I wish to tell him that the extra cost of Rs. 2,37,000 for the Police Centenary Celebrations arose out of the decision taken by the Government to take out the tattoo to other parts of the State. For instance, originally the tattoo was arranged in Madras. But then they decided to take it to Tiruchi, Coimbatore, and other places. I do not know whether the hon. Member Dr. Chidambaranathan thinks that we should not take any such decision, even after seeing that a particular thing is welcomed by the people and also appreciated by them.

[Sri R. Venkataraman] [23rd March 1960]

If he were to object to this Supplementary Demand, he should be prepared to say that, even if the tattoo was found to be very good and was appreciated by the people and was valuable in educating the people in regard to the services rendered by the Police, we should not take it round the State, because we have not provided for it in the original estimate. This would, I am afraid, be a wrong decision to take. In the interests of . . .

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, on a point of personal explanation, I should like to point out that my main objection was that in the original estimate for 1959-60 the Police Centenary Celebrations had not been thought of. I pointed out that the Hon. the Minister in charge of Police should have known that the Police Centenary Celebrations were due in 1959. Since the Government had not thought of this situation and had not provided for it, they came forward with a supplementary estimate and asked for Rs. 1,70,000. At that time, I took objection to the procedure. What I pointed out was that the Government would have been well advised, if they had asked for a token provision of Rs. 100 in 1959-60 when the original estimate was placed before this House. That was my main objection. I am not talking anything ill of the tattoo. I have witnessed it. In fact, I appreciated the tattoo very much. The Government also are well advised in taking the tattoo to so many other places. They could have taken it to other places as well. But my main point was about the principle underlying the whole procedure.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am answering the criticism with regard to the principle. If during the administration of a particular department, the Government find that further expenditure may be incurred by taking various things to other parts of the State and thereby they can give other people also the benefit of those things, should we not do so because it has not been provided for in the original estimate? If the purpose is good, then nobody need criticise the Supplementary Demand. If the purpose is bad, then hon. Members should criticise the Supplementary Demand. (The Hon. Sri C. Subramaniam: They can criticise even the original Budget.) I am only trying to say that if the purpose is not good, then hon. Members would have legitimate criticism: 'If this had been put forward in the original budget estimate we would have expressed our dissent and the Government would have been prevented from launching upon unnecessary and wasteful expenditure'. But if it is found that the Government took a decision, which is right and good, and on that account brought forward a Supplementary Demand, I do not think it would be justified to level a criticism that this has not been provided for before. It often happens that when we launch on certain schemes, we might have decided to have only one of such schemes, and when we find that one scheme proves very successful and that it is in the interests of the State to increase the number of schemes and to expand them, we incur the expenditure and then come forward with a Supplementary Demand. Otherwise, the schemes

23rd March 1960] [Sri R. Venkataraman]

themselves will have to be deleted. That is my submission. The purpose has been appreciated by the hon. Member Dr. Chidambaranathan as well as others, and, therefore, the criticism misses the point in this.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: May I point out that what the hon. Member Dr. Chidambaranathan meant was that if the Government had contemplated it, they could have provided for a token grant?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, even when the supplementary estimate for Rs. 1,50,000 was presented, it was mentioned that the Government might come forward for more grant if the expenditure exceeded the grant. Therefore, in that way the Government have now come forward with this Supplementary Demand. At that time, it was not under contemplation that this tattoo would be taken to other parts of the State. (Dr. A. Chidambaranathan: About two hundred per cent increase.) Because, what was contemplated to be done only in one place had to be done in four or five different parts of the State. What I would venture to submit is that it is not the size of the increase, but it is the purpose of the increase that has to be looked into. If the purpose is good, it must command the acceptance of the House. If the purpose is bad, notwithstanding the fact that it has been provided for in the Budget and a token grant also was placed before the House, it should be subject to criticism and a vote against the Government. In this case, there is no criticism of the purpose. I have no doubt that the demand has the concurrence of the House.

Lastly, the hon. Member Dr. Chidambaranathan referred to two cases in which diet charges had been increased, and then he asked why dearness allowance had not been provided for the Government servants and the teachers. That is precisely the matter which is before the Pay Commission. It is because we realise that the cost of food has gone up and it is because we find that our expenses in respect of hospital diet as well as jail diet has increased, that the Government have come forward to appoint a Pay Commission to go into this question and make recommendations. Therefore, I would submit that the Pay Commission will take due note of the increase in the cost of living and make adequate provision for that.

Sir, I have nothing more to add. I once again thank the House for the detailed criticism they offered on these Supplementary Demands.

V.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1960-61.

*DR. A. CHIDAMBARANATHAN: மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது சபை முன்பாக வைக்கப்பட்டிருக்கிற 1960-61-ம் ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றிச் சில சொற்கள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தத் திட்டத்தில் 84 கோடி ரூபாய் செலவினம் முதலில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில்